

جایگاه درمان و درمانگر

مرتضی عبدالجباری*

گروه معارف، مرکز مطالعات دین و سلامت، دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی، تهران، ایران.

پست الکترونیک: abdoljabari@sbmu.ac.ir

اطلاعات مقاله

دریافت: ۲۰ مرداد ۹۵

دریافت متن نهایی: ۲۳ مرداد ۹۵

پذیرش: ۸ شهریور ۹۵

نشر الکترونیکی: ۱۱ دی ۹۵

زندگی و سلامت از بزرگ‌ترین موهبت‌های الهی است که به بشر ارزانی شده؛ و در کنار آن دانش پزشکی در حفظ و مراقبت از این سلامت، مسئولیتی خطیر بر عهده دارد. در سایه‌ی بهره‌مندی از این سلامت است که آسایش در زندگی دست‌یافتنی خواهد شد. کسانی که از این دانش بهره‌مند هستند در جامعه از توجه و احترام خاصی برخوردارند. با مراجعه به آموزه‌های دینی می‌توان ارزش و جایگاه علم پزشکی و کسانی که از این دانش بهره‌مندند و آن را در جهت درمان بیماری‌ها به کار می‌گیرند، مشاهده کرد. با توجه به این آموزه‌ها است که خداوند به یکی از پیامبران خویش توصیه می‌کند که در هنگام بیماری به پزشک مراجعه کند و تنها به دعا و درخواست از خداوند برای بهبودی از بیماری اکتفا نکند و بداند که در نهایت، شفا از سوی خداوند است و پزشک وسیله‌ی است که برای بازیابی سلامت، از او بهره‌جسته می‌شود (۱ و ۳).

بر اساس آموزه‌های دینی، به نقش واسطه‌ی گروه پزشکی تصریح شده و وظیفه‌ی آنان تشخیص و تجویز دارو برای درمان بیماران بیان شده است؛ اما در نهایت شفا دهنده را، خداوند معرفی می‌کنند؛ گرچه در کنار آن وجود درد را نیز از خداوند می‌دانند، زیرا اگر درد نباشد، انگیزه‌ی نیز برای درمان نخواهد بود (۴).

در روایتی از پیامبر (ص) آمده است: «دواء، جزء قدر است، اما اثر آن به اذن خداوند است» (۵)؛ بدین معنا که برای رسیدن به هر هدفی، نیازمند اسباب و مقدماتی هستیم که تا فراهم نشود به هدف مورد نظر دست نمی‌یابیم. بنابراین، مراجعه به پزشک و استفاده از دارو، در سلسله‌ی علت‌ها و اسبابی قرار دارد که برای رسیدن به مقصود، از آن بهره‌می‌بریم و این موضوع، بخشی از تقدیر الهی است که در جهت درمان، به آن توجه می‌شود. ضرورت وجود پزشکان آگاه و درمانگران مورد اعتماد، در کنار فرمانروایان عادل و عالمان پرهیزکار، از نیازهای اصلی برای زندگی در جامعه است که در آموزه‌های دینی به آن اشاره شده است (۶). همان‌گونه که عالمان دینی در حیات‌بخشی معنوی ایفای نقش می‌کنند، پزشکان نیز در حفظ و مراقبت از سلامت جامعه تأثیرگذارند و هر دو گروه، با اخلاص و تلاش خویش، مصداق کلام الهی قرار می‌گیرند که فرمود: «هرکس، انسانی را از مرگ رهایی بخشد، چنان است که گویی همه‌ی مردم را زنده کرده است» (۷).

استناد مقاله به این صورت است:

Please cite this article as: Abdoljabari M. The Therapy and the Therapist. J Res Relig Health. 2017; 3(1): 1- 4

References

1. Tabarsi M. Makarem-Alakhlagh. Qom: Sharif Razi Publication; 2013. (Full Text in Persian)
2. Majlesi MB. Behar-Alanvar. Beirut: Alvafa Institute; 1982. (Full Text in Arabic)
3. Mohamadi Rey Shahri M. Encyclopedia of Medical Traditions. Qom: Dar Alhadith; 2005. (Full Text in Persian)
4. Ebn-Ghayem Aljozi M. Aldeb-Alnabavi. Beirut: Dar-Alfekr; 2003. (Full Text in Arabic).
5. Motaghi Hendi A. Kanz Alomal. Beirut: Alresaleh; 1988. (Full Text in Arabic)
6. Shoshtri N. Ehghagh Alhagh Va Zahagh Albatel. Qom: Dar-Alhejreh; 1986. (Full Text in Arabic)
7. The holy Quran.Al-Maedeh.verse 32. Translated by: Elahi Ghomshei. Qom: Alhadi. (Full Text in Arabic)